

กุสลา ธัมมา อกุสลา ธัมมา ในตัวของเรา

หลวงปู่หลวง กตปุญโญ

เทศน์ที่กรมพลศึกษา วันที่ 2 ม.ค. 2545

แต่นี้ต่อไปก็พากันตั้งใจฟังธรรมะคำสอนของพระพุทธเจ้า
วันนี้ก็เป็นวันปีใหม่ว่างไปแล้ว เป็นวันที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ ที่ ๕ ต่อมา
ก็เป็นเหมือนเก่า ปีใหม่ที่เรามาครบรอบ มีชีวิตจิตใจมาถึง
ครบรอบ ๑๒ เดือนเนี่ย เรามีอายุยืนยาวนาน ปราศจากโรคภัย
ไข้เจ็บ มีพลังกำลังทำการงานไปได้ อันนี้ก็อาศัยบุญ บุญ
บารมี ฉะนั้นจึงว่าต้องอาศัยบุญ เพราะว่าทุกสิ่งทุกอย่างอาศัย
บุญเป็นเครื่องค้ำจุนอุดหนุน ในตัวของเราทุกคนบอกไม่ได้ ว่าไม่
ฟัง ว่าความแก่ ความเจ็บ ความตายนั้น ไม่มีเครื่องหมายนาย
ประกัน

ยกตัวอย่างเช่นว่า ปีใหม่ชาวไทยในกรุงเทพมหานครไทยไหลขึ้น
ไปในบ้านเกิดเมืองนอน หรือว่าไม่ใช่บ้านเกิดเมืองนอน แต่
เพื่อนๆไปสนุกสนาน เพื่อฉลองปีใหม่ให้มีความสุข แต่ว่า
กลายเป็นความทุกข์ไป รถคว่ำรถหงายกดเจ็บ เคঁาประกาศทาง

วิทย์ว่าเจ็บๆก็เป็นหมื่นๆ ตายก็หลายพันอย่างนี้เป็นต้น ยังไม่ถึงที่จะได้กราบพ่อกกราบแม่หรืออะไรกลางทางนี้แหละ ไปตายซะหรือบางทีก็ไปเจ็บซะ เข้าโรงพยาบาล อันนี้เพิ่มว่าปีใหม่ของโลกมันก็มีความทุกข์โศกเป็นอย่างนั้นแหละ คือมีความดีใจ ดีใจว่าเราจะมีความสุข ความสบาย ความม่วน แต่ว่าเอาความม่วนในทางที่กัญชามาเมาของเสพติดหรือว่าสุรายาเมา มันก็ทำให้เสียสติ ขาดสติขาดอะไรต่างๆ เหตุนั้นจึงได้มีอุบัติเหตุ ดังที่กล่าวแล้ว คนเจ็บเป็นหมื่นๆ ตายไปก็หลายพัน

คิดแล้วก็น่าสงสารที่เราติดสมมุติ แต่ว่าสมมุตินะมันดี ถ้าไปได้ ไปด้วยความเคารพ ไปด้วยมีศีล มีสติ มีปัญญา ไปด้วยความรอบคอบ มีศีลมีธรรมในการไป ตั้งใจจะไปทำบุญให้พ่อแม่ ตั้งใจจะไปทำบุญให้กับญาติพี่น้อง แต่ว่าในเรื่องนิมนต์พระมาทำบุญ สวดกุสลา มาติกา บังสกุล ท่านว่าทักษิณานุประทาน อย่างนี้เป็นต้น ก็เป็นบุญ แต่ว่าส่วนมากมันก็เอาสิ่งภายนอกมาแอบแฝง เหตุนั้นประเพณีอันนี้ก็เป็นประเพณีของโลก เหตุนั้นจึงว่ามีความดีใจ ตอนไปม่วน แต่ว่าสุดท้ายไม่นานก็เสียใจ ออกไป

ยังไม่ถึงบ้านเกิดเมืองนอนเลย ไปรถชน รถคว่ำตาย ตายกลาง
ทาง เจ็บกลางทาง ร้องห่มร้องไห้ น้ำตาไหล ทุกขเวทนา อันนี้
แปลว่าปีใหม่ในทางที่ไม่ถูกธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า

เหตุนั้นถ้าปีใหม่ในทางพุทธศาสนานั้นก็เป็นมีความ
ปลอดภัย เช่นว่ามีโอกาส หาโอกาส ปีใหม่สี่วันนี้ เราหาโอกาส
เข้าวัด จำศีล นั่งภาวนา เนี่ย อันนี้มีบุญมาก ได้บุญ ได้ปัญญา
ด้วย แล้วก็ไม่มีคำว่าจะมีความเดือดร้อนอย่างนั้น คือว่าความดี
ใจหรือไม่ดีใจ ไม่พอใจ แต่ว่าเราไปด้วยความสัจจบารมี สมมุติ
ของโลกปีนี้จำเป็นจะต้องไป ประเพณีเคยทำมา ปู่ย่าตายาย ถึง
ปีใหม่รอบปีแล้วเราจะไปสัสมาคารวะอโหสิกรรมให้ด้วย กราบ
คุณพ่อคุณแม่ แล้วก็ไปทำบุญให้แก่ญาติ อันนี้ก็บุญเป็น
กุศล

แต่ว่าถ้าขาดศีลขาดธรรม ขาดในทางที่ไม่ถูกแล้ว ก็ไป
ในทางที่ไม่ดีเดือดร้อนดังที่กล่าวแล้ว แทนที่จะได้ไปสวรรค์ ดัน
ไปตรกหม้อนรก(นรก)ซะ หม้อนรกอย่างไร ยกตัวอย่างเช่นไม่
ตายแต่เจ็บ ขาหักแขนหัก อย่างเนี่ย ความเพลิดเพลิดเจริญใจ

ในปีใหม่มั่นหายหมด นี่ความดีของโลก ความสุขของโลก มันอยู่
แค่นั้นแหละ อยู่แค่ดีใจเสียใจ ดีใจเท่าไรก็เสียใจเท่านั้น อย่างนี้
เป็นต้น แต่ว่าถ้าดีใจในทางศีลทางธรรมนี้ ยิ่งดีใจเท่าไร ก็ยิ่งมี
ความสุขมากขึ้นเท่านั้น

ครั้งพระพุทธเจ้า มีนางคนหนึ่ง มีความดีใจเอาดอกไม้มาบูชา
พระของพระพุทธเจ้า ด้วยความดีใจจริงๆ ปิติยินดี จะไปกราบ
ถืดอกไม้จะไปกราบ และด้วยความปิติยินดีอันนั้น เหาะไปเลย
ลอยไปเลย แต่ว่าไปไม่ถึง ไปถึงแค่กลางทางนั้นนะ มันไปไม่ถึงที่
กล่าวไว้ ก็บังเอิญกรรมมาตัดรอนไปซะ ตาย แต่ว่าตัวใจไม่ตาย
นั้นนะ ร่างกายมันก็ตายแท้ แต่ใจไม่ตาย ก็ไปสวรรค์ต่อ อย่างนี้
เป็นต้น อันนี้ก็แปลว่าความปิติยินดีในทางพุทธศาสนานี้มันดี
จริงๆ ขนาดไม่ต้องเดิน เหาะไปเลย อย่างนี้เป็นต้น แล้วไปก็ไป
ตายเสียครึ่งทาง ยังไม่ถึง แต่ว่าตายแล้วมันก็ด้วยความปิติยินดี
เลื่อมใสในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พอใจในการบูชา
พระพุทธเจ้านั้นนะ มันไปสวรรค์ทันที อย่างนี้เป็นต้น อันนี้ความ
ดีทางศาสนา ซึ่งมันดีกว่าความดีทางโลก ดีมาก เพลิดเพลิน

มาก ทุกข์มาก ก็มีความทุกข์มาก ดังที่เขาไปปีใหม่ว่ามานี้
แหละ

ก็น่าสงสัยเหมือนกันที่ความไม่เข้าใจ ที่ความไม่รู้ หรือถือ
ประเพณี ประเพณีประเพณีก็ฆ่าตัวตายไป อย่างนี้เป็นต้น อัน
นี้จะนั่นถ้าประเพณีทางศาสนาที่ทางองค์พระพุทธเจ้าของเรา
เช่นว่า มีงานมีประเพณีแล้ว ก็จะไม่เอาความม่วน ความสนุก
คือความสนุกกับความม่วนนั้น ม่วนกับเมามันก็อันเดียวกันนั้น
แหละ ม่วนเมาจากมีด อย่างนี้เป็นต้น เหตุนี้ทางพุทธศาสนา
เพิ่นสอนบ่ให้มัวเมาเกินไป รู้จักพอดี รู้จักความพอดียกตัวอย่าง
เช่นว่า ความยินดีก็อย่าไปยินดีมาก หลงก็อย่าไปหลงมาก รักก็
อย่าไปรักมาก อย่างนี้เป็นต้น โกรธก็อย่าไปโกรธมาก โกรธนิดๆ
หน่อยๆไม่เป็นไร ถ้าโกรธมากเป็นโรคประสาท บางทีก็เป็นโรค
หลายอย่าง

บัดนี้ความโกรธมากนี้ ความโกรธนี้มันก็ไม่ดีเหมือนกัน เมื่อ
เวลาบำเพ็ญกุศลคุณความดี เจตนาของเราที่ต้องการไปสู่สุคติ
สวรรค์นั้นแหละ เพราะความอยู่ในสวรรค์นั้นมันมีความสุขจริงๆ

ข้าวบ่ได้หา ปลาบ่ได้ซื้อ บ่ได้สร้าง บ่ได้ต้องสร้างบ้าน บ่ต้องซื้อ
ข้าวกิน มีข้าวทิพย์ อาหารทิพย์ ของทิพย์ มีเนรมิตได้ ดังที่เราได้
ทำการรักษาศีลอะไรต่างๆอย่างนี้เป็นต้น ก็มีความสุขความ
สบาย อย่างนี้เป็นต้น แต่ว่าเมื่อเวลาไปอยู่สวรรค์นั้น เมื่อมี
ความโกรธขึ้นมาก็ตายทันที คนที่ตายจากสวรรค์ชั้นฟ้า นั้น โกรธ
ก็ตายทันที ตกสวรรค์ลงมาเลย ลงมาเมืองมนุษย์ มากก็อยู่ไม่ได้
เมืองมนุษย์เนี่ย มันไม่ละความโกรธ พลุลงไปตกนรกต่อ อย่าง
นี้เป็นต้น เหตุนี้จึงว่าความโกรธนี้ไม่ดีจริงๆ

ส่วนความโลภก็ตายจากสวรรค์ได้เหมือนกัน แต่ไม่ถึงกับไป
นรก มาเกิดเป็นคน มาเกิดเป็นคนอีก ก็รู้สึกตัวก็บำเพ็ญอีก
สร้างบารมีอีกก็ได้ไปสวรรค์ต่อ อย่างนี้เป็นต้น ถ้าตายจาก
สวรรค์แล้ว ไปเกิดเป็นเปรต อย่างนี้ก็ขาดทุนหละ มาเกิดเป็น
สัตว์ก็ขาดทุนเหมือนกัน

แต่ว่าสัตว์บางตัวก็ไม่ขาดทุนเหมือนกัน ที่วัดที่หลวงตามี
หมาขาวตัวหนึ่ง มันอยู่ในวัดนั้นแหละ มันเก่ง พระกินข้าวคาบ
เดียววันเดียว มันก็กินข้าวได้เหมือนพระ อย่างนี้เป็นต้น พระกิน

ข้าวมือเดียว จันทน์มือเดียว หมาตัวนั้นก็กินข้าวมือเดียวได้ เป็นต้น
นี่หมาตัวหนึ่งพระทำวัตรสวดมนต์ มันก็ไปทำวัตรสวดมนต์กับ
พระทุกวันทุกวัน อย่างนี้เป็นต้น ซึ่งดีกว่าคน บางคนนั้นแหละ
แยกว่าหมา ไม่รู้จักไหว้สวดมนต์เลยก็มี อย่างนี้เป็นต้น ฉะนั้นจึง
ว่าแล้วแต่บุคคลนั้นมีปัญญา เพราะว่าทุกคนๆที่เกิดมานี้ มา
สร้างบารมี เช่นว่าปีใหม่นี้ก็ ปีใหม่ในโบราณนั้น เพ็ญมาจำศีล
ภาวนา รักษาศีลที่วัด ส่วนมากหลวงตาอยู่ภาคเหนือ นั้น ปีใหม่
เพ็ญมาวัดเต็ม คนเฒ่าคนแก่มา รักษาศีลภาวนา สามวัน เจ็ดวัน
อย่างนี้เป็นต้น สวดมนต์ไหว้พระ นั่งกรรมฐานภาวนา มาจนถึงปี
ใหม่เดือนเมษานั้นนะ ปีใหม่ไทยเราแท้ๆ ส่วนนั้นปีใหม่สากล
เหตุนี้จึงว่าลูกหลานก็มาอาบน้ำดำหัวที่วัดที่วานั้นแหละ ก็
บันดาลให้ลูกหลานมันมาสู่ที่วัดที่วา กราบพระไหว้พระ มา
กราบพระไหว้พระ มาวัดมาวา เพราะพ่อแม่อยู่ในวัด อย่างนี้
เป็นต้น เหตุนี้จึงว่าประเพณีเก่าโบราณนั้นเพ็ญทำถูกต้องดี แต่ว่า
ต่อมามันก็แปลกไปซะ แปลกไปเรื่อย เปลี่ยนแปลงไปตามยุค

สมัย ไปตามความโลภ ความโกรธ ความหลงของสัตว์ทั้งหลาย
ไปเรื่อย ๆ

เหตุนี้สัตว์ทั้งหลาย คือเราทุกคน มีหลงตาเป็นต้น นี่
แปลว่าสัตว์ทั้งหลาย ที่มีแต่ความโลภ ความโกรธ ความหลง
ความห่วง ความอาลัย ความรัก ความชัง เป็นเครื่องปิดบัง
หนทางที่จะทำความดี แล้วก็มัวเมาไปตามประสาโลก ก็เลยห่าง
พุทธศาสนาไป เมื่อห่างพุทธศาสนาแล้ว มันก็เป็นไปดังที่กล่าว
นั้นแหละ เมื่อไปด้วยความทุกข์ เมื่อเวลาไปรถชน ตกรถ มันเจ็บ
มันทุกข์อย่างเนี้ย มันลืมหมด บุญกุศลมันลืมหมด เมื่อมันเจ็บมาถึง
มันปวดมาถึง มันลืมหมดแล้วแหละ เรื่องบุญกุศลต่างๆ นึกถึงแต่
ความเจ็บความทุกข์นั้นแหละ ทุกขเวทนาร้องไห้ น้ำตาไหล ไม่มี
ที่พึ่ง อย่างนี้เป็นต้น

แต่ถ้าถ้าคนที่มีปัญญา เมื่อเวลาความเจ็บเข้ามาถึง มันไม่
ลืมหมด คือมันปั๊บ ผลมา เคยรักษาศีลภาวนาพุทโธๆมา เมื่อเวลา
เป็นเหตุมันบ่มีที่พึ่ง มันเข้าหาที่พึ่งทันที เอาพุทโธ เอาธัมโม เป็น
ที่พึ่ง ใจมันมันอยู่ในพุทโธ มันก็ตายไปแล้ว ก็ไปด้วยพุทโธนำไป

พุทโธนำไป นำไปสู่คติสววรรค์ นำไปในทางที่ดี ถ้าไม่มีพุทโธ
นำไปก็ มีแต่พุทโธ มันก็นำไปทางที่ไม่ดี อย่างนี้เป็นต้น

ยกตัวอย่างเช่นว่า ไปรถคว่ำรถหงายในกลางทาง แล้วไม่มีที่
ไป ไม่มีที่ไป วิญญาณชั้นนั้นแหละมันไม่ไปไหน มันก็อยู่นั้น ก็
วนเวียนอยู่นั้น เค้าวาฬี รถคว่ำที่ไหนผีอยู่ที่นั่น ที่จริงไม่ใช่ ตัว
วิญญาณชั้นนั้นเอง มันอยู่ที่นั่น ตัวมโนวิญญาณที่จะไปดีไปชั่ว
มันไปแล้ว วิญญาณชั้นนั้นวนเวียนอยู่ที่ตายนั้นแหละ ไม่ไปไหน
หรือ วนเวียนอยู่ ไปๆมาๆ บางทีก็เดินตัดหน้าตัดหลัง เหตุนั้นก็
บังเอิญให้ผู้ขับรถเห็น เขามาหลบหลีก มันก็เลยรถคว่ำไปซะเป็น
ต้น อันนี้ก็เป็นวิญญาณชั้นนี้

คือวิญญาณมันมีสองอย่าง **มโนวิญญาณ**อันนี้ก็ใจเป็นของ
นำไป คือเราทุกคนๆที่เกิดมาแก่มาเจ็บมาตาย นิมโน
วิญญาณเป็นตัวนำ ตัวนำมาเกิด มาแก่ มาเจ็บ มาตาย มาทุก
อย่างนั้นแหละ มโนวิญญาณนั้นคือใจนั้น เป็นที่เก็บ เก็บทุก
อย่าง เก็บความโลภ ความโกรธ ความหลง ถ้าไม่มีปัญญา ผู้มี

ปัญญา ก็เก็บในทางที่ดี เก็บกุศลคุณงามความดี เอาพระพุทธ
พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นที่พึ่งภายในใจอย่างนี้เป็นต้น

แต่ในทางพุทธศาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ท่านจึงให้เลือกเก็บ สิ่งใดไม่ดีอย่าไปเก็บเอา เพื่อนว่าอารมณ์
อารมณ์ที่ไม่ดีนั้น เรื่องที่ไม่ดีนะ ที่เป็นอดีตก็ตาม อนาคตก็ตาม
ปัจจุบันก็ตาม สิ่งที่ไม่ดีนั้นเป็นอารมณ์ที่ไม่ดี เพื่อนให้ละซะ ให้
เอาอารมณ์ที่ดี ที่ใดที่จะนำมาซึ่งความสุขความเจริญ เช่นว่า
พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ หรือว่าบุญกุศลต่างๆ สิ่งที่เป็น
ความดีนั้นแหละ เราก็มานึกอยู่ในใจของเรา ถ้าใจของเรานึกอยู่
ในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นึกอยู่ในความดี ใจของเราก็ดี
ขึ้นมาได้ ร้อนก็ดับไป อย่างนี้เป็นต้น ความกระวนกระวายก็ดับ
ไป อย่างนี้เป็นต้น

ฉะนั้นหลวงตาบางที่มันก็ ตัว ว มันหาย หลวงตาน่ะ ชื่อ
หลวง เค้าว้าหลวงปู่หลวง ตัว ว มันหายไปซะบางที่ ตัว ว เหลือ
แต่ตัว ง ตัวเดียว มันก็เป็นหลงหรือเปล่าเนี่ย เป็นหลงไปซะ เป็น
หลงไปเสีย หลงไปในทางที่ไม่ดี หลงไปในรูปในเสียง หลงไปใน

สิ่งต่างๆ เอาแล้วบ่ นี่ ใจ มันหลงไป เราก็ตั้งสติได้ทันนะ อันนี้มัน
หลงแล้วเน่ มันหลงไปในทางที่ไม่ถูก อย่างนี้เป็นต้น เราก็ได้สติ
ได้ปัญญาขึ้นมาก็จะอยู่นั่นแหละ เอาพระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์เป็นมีพึ่งที่ระลึก กล่าวพุทฺธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ เช่น
ว่าอิติปิโสภควา อรหังสัมมา สัมพุทโธเนี่ยนะ นึกอยู่นั่น สุดต้งๆ
เจ็ดรอบรับรองหายความโกรธทันที

อันนี้ก็เป็นอุบายอันหนึ่ง เพราะว่าใจของเราทุกคนมีกิเลส
ทุกคน ความโลภ ความโกรธ ความหลงนะมีทุกคืน ทุกคนนั้น
แหละ ฉะนั้นที่เราทำให้เกิด มาแค้น มาเจ็บ มาตาย มาทุกข์ มายาก
ก็เพราะกิเลสมันพาให้มาเกิด แต่ว่าบุญกุศลก็มีอยู่ในตัวเราทุก
คนนั้นแหละ เพราะว่าเราทุกคนมีทั้งบุญทั้งบาป มีทั้งบุญทั้ง
บาปประจำอยู่ในตัวเราทุกคน ดังที่เราได้ฟังพระเพ็ญเทศน์ หรือ
สวดในงานศพนั้นแหละ **กุสลา ธัมมา อกุสลา ธัมมา อัพพะยา
กะตา ธัมมา** นั้นแหละ

กุสลา ธัมมา ก็คือใจของเรานั้นเอง **อกุสลา ธัมมา** ก็ใจนั้น
แหละ **อัพพะยากัตตา ธัมมานัน** ไม่ใช่ใจ ได้แก่ร่างกายสังขาร

ของเราทุกคน ฉะนั้นจึงว่า กุสลา ธัมมา อกุสลา ธัมมา อััพพะยา
กะตา ธัมมา ที่สวดในงานศพนั้นจึงมีอยู่ในตัวของเรา เอาศพ
นั้นเป็นเหตุเฉยๆหรือก ฉะนั้นจึงว่า**กุสลา ธัมมา** ก็คือบุคคลที่มี
ปัญญา มีบุญนั่นเอง มีบุญ มีกุศลได้สร้างคุณงามความดีไว้ใน
อดีตเรียกว่าบุพเพกตปุญญตา ได้สร้างคุณงามความดีไว้แล้ว
อย่างนี้เป็นต้น ตั้งแต่อดีตชาติเคยเข้าวัดจำศีลภาวนา เคย
ภาวนา เคยสวดมนต์ไหว้พระ อย่างนี้เป็นต้น เคยฟังเทศน์ ฟัง
ธรรม ฟังคำสอนของพระพุทธเจ้า พระอริยเจ้าอย่างนี้เป็นต้น
อย่างนั้นจึงว่า เมื่อมีเหตุกิจเกิดขึ้น มันก็ตัวกุศลผลบุญนั้นก็
วิ่งเข้ามาในตัวของเราเลย ในใจของเรา นึกได้ รู้ขึ้นมาได้ทันที
อย่างนี้ เพิ่นว่า บุญกุศลมันดลบันดาลให้เรา มีสติ มีปัญญา มี
วิชา หรือว่ามีสติปัญญา รู้จักหลบหลีกปลีกตัวอย่างนี้เป็นต้น
อย่างนี้ก็แปลว่าอาศัยบุญกุศลดลบันดาล เหตุนี้จึงว่าบุญกุศลนี้
เป็นตัวนำ นำไปในทางที่ดี นำไปในทางที่เป็นประโยชน์ตนและ
คนอื่น นำไปในทางที่ไม่มีโทษไม่มีภัยอย่างนี้เป็นต้น ก็เพราะ
บุญกุศลมันดลบันดาลให้อย่างนี้เป็นต้น

แต่ถ้าถ้าบุคคลไม่มีบุญกุศลแล้ว อกุศล คือ **อกุศล** **อัมมา**
นั้นแหละ แปลว่าคนไม่มีบุญ ไม่มีกุศล ไม่มีปัญญา มันก็ไป
ในทางตามกิเลส ไปตามความโลภ ไปตามโกรธ ตามความหลง
ความนึกคิด นั้นตัวกิเลสมันพาไป เพราะมันมาก กิเลสมันไม่ใช่
น้อย ที่เพื่อนกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกนะ กิเลสพันห้า ตัณหาร้อย
แปด มันน้อยเมื่อใด เหตุนั้นจึงว่า กิเลสมันมีพันห้า ตัณหา มีร้อย
แปด เหตุนั้นบุคคลไม่มีปัญญา ไม่มีศรัทธาความเชื่อความ
เลื่อมใสทางพุทธศาสนาจึงสู้มันไม่ได้ สู้กิเลสไม่ได้ บางที่มันรู้้อยู่
แต่สู้กิเลสไม่ได้ เพราะมันมาก มันมากมันหลาย กิเลสถึงพันห้า
นั้นนะที่จะพาเราไปในทางที่ไม่ดี ตัณหา ก็มีร้อยแปด กิเลสพัน
ห้า ตัณหาร้อยแปดเพิ่มขึ้นว่า อย่างนี้เป็นต้น มันมาก

เหตุนี้ทางพุทธศาสนานี้ก็จึงสอนให้ทำบุญไปหลายๆ
ทำบุญให้มากๆ ศึกษาและอบรมกรรมฐานภาวนา อบรมธรรมะ
ให้มีความรู้ความเข้าใจ เรียนวิชาปัญญาทางพุทธศาสนาได้
บ่อยๆ ทำให้มันมากๆ ทำหลายๆ ที่พระพุทธเจ้ากล่าวว่า **ภาวิ**
ตา พาหุสิกตา อภิญญาเยะ สัมโพธายะ นิพพานายะ สังวัต

ตะติ อย่างนี้เป็นต้น ฟังธรรมให้มาก ศึกษาให้มาก ทำให้มาก ทำให้หลาย มันก็สู้กิเลสได้อย่างนี้เป็นต้น เปรียบเหมือนว่าไฟกองใหญ่ น้ำขึ้นน้ำเพียงคุสองคุ หาบสองหาบ มันก็ดับไม่ได้ หละ น้ำกองไฟกองใหญ่ มันต้องเอาเครื่องมาดับ มันจึงจะได้เครื่องดับไฟนั่นนะ มันจึงจะดับมันได้ ถ้าเอาน้ำไฟกองเล็กๆน้อย น้ำน้อยๆมันก็ดับได้ อย่างนี้เป็นต้น

ฉะนั้นบุญกุศลคุณความดีเป็นเหมือนน้ำ เป็นเครื่องดับ ดับไฟ ไฟราคะ ไฟโทสะ ไฟโมหะเนี่ย ที่พระพุทธเจ้ากล่าวว่า **นัตถิ ตัณหา นัตถิ ขันธสมา ทุกขา นัตถิ ราคะ นัตถิ โทสะ นัตถิ โมหะ รากสโม อคคิ** ไฟเสมอด้วยตัณหาไม่มี ความอยาก เสมอด้วยตัณหาไม่มี ไฟเสมอด้วยความโลภ ไฟเสมอด้วยความโกรธไม่มี อย่างนี้เป็นต้น อย่างนี้เป็นไฟ ไฟอันนี้แหละมันเป็นเครื่องมาเผาไหม้อยู่ในโลก

เหตุนี้ทางพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงได้สร้างบารมี สร้างบารมีอบรมอินทรีย์ให้แก่กล้า เอาหลักบารมีเป็นหลัก คือทานบารมี สีลบารมี เนกขัมมะบารมี ปัญญา

บารมี วิริยะบารมี ขันติบารมี สัจจะบารมีนี้เป็นหลัก เอานี้เป็นหลัก ถ้าไม่มีหลักตัวนี้ ก็สู้ไม่ได้ค่ะ

ทานบารมีนี้ การเสียสละ **ศีลบารมี**แปลว่า ทำความใจสงบคือมีศีลนั่นเอง **เนกขัมมะบารมี**ก็คือว่ามีปัญญา ละสิ่งที่ไม่ดีที่ไม่ถูกนั่นเอง ยกตัวอย่างเช่นว่า ปีใหม่เค้าพาไปกินเหล้าเมาสุราอย่างเนี่ย ถ้าเรามีปัญญา เราก็หลบหลีกเลี่ยงตัวซะ ไม่ไป เมื่อไม่ไปมันก็ไม่มีภัย ไม่มีความเดือดร้อนอะไรแก่เรา อย่างนี้เป็นต้น อันนี้แปลว่า **ผู้มันอยู่ในศีลในธรรมแล้วก็นำมาซึ่งความสุขความเจริญได้** เพราะว่ามีปัญญา มีศรัทธาความเชื่อ มีกุศล ธรรม อยู่ใจ อกุศล ธรรม แปลว่าไม่มีปัญญา ไม่มีศรัทธา ไม่มีสติ ไม่มีปัญญา เพราะที่เกิดมาชาติใด ก็เมาไปในทางที่ไม่ถูก

ยกตัวอย่างเช่นว่า ปีใหม่เพื่อนเข้าวัดจำศีลภาวนา มันก็ไปหาสุรานารีไปซะ อย่างนี้เป็นต้น มันก็มีแต่ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความมัวเมาอย่างนี้ก็เลว ตัวสติปัญญาไม่มีเลย จะละความโลภ ความโกรธ ความหลง มีแต่เพิ่มเรื่อยไป ได้ความ

ทุกข์เรื่อยไปนั่นเอง ก็น่าสงสารเหมือนกันที่เกิดมาพบปะพุทธศาสนาแล้ว แทนที่จะหันหน้าหันตา เข้ามาปลุกศรัทธาความเชื่อ ความเลื่อมใส ยินดีในการให้ทานรักษาศีล ฟังเทศน์ฟังธรรม เจริญกรรมฐานภาวนา เปล่า! ไปหาโน่น สุหรานารี พาชีไปข้างนอกเรื่อยไป แล้วก็มาบ่นเนี่ย บ่นทุกข์บ่นยาก เงินเดือนไม่พอใช้ อย่างนี้เป็นต้น ไม่พอกินไม่พอใช้เพราะอะไร เพราะมันหันไป ในทางที่ไม่ถูก เอาไปบำรุง ได้เงินมาบำรุงขวดชะะ บำรุงสุหรานารีชะะ อย่างนี้เป็นต้น เงินเดือนบางคนนั้นแทนที่จะมาให้ลูกให้เมีย เปล่า! ไปกินเหล้าหมด เมียก็ด่าอย่างนี้เป็นต้น

อันนี้เห็นว่า มันคนไม่มีปัญญา ไม่มีศรัทธา ไม่มี ความเชื่อ ความเลื่อมใสในทางพุทธศาสนา ไม่เชื่อเสียด้วย เชื่อกิเลส ส่วนมาก เชื่อความโลภ ความโกรธ ความหลงเจ้าของนั้นแหละ เจ้าของหลงอย่างไร ก็ไปตามความหลงของเจ้าของ ไม่เชื่อ พระพุทธเจ้า ไม่เชื่อครูบาอาจารย์พระเจ้าพระสงฆ์ มันก็ไป ในทางที่ไม่ดีเดือดร้อน ดังที่กล่าวแล้วนั้นแหละ ก็น่าสงสาร

เหตุนี้พวกเราทั้งหลายที่เกิดขึ้นในยุคนี้ มาโซคติว่าสนาดี
มาเกิดในเมืองไทย ได้มีพุทธศาสนา ได้พบปะธรรมะคำสอน
พระพุทธเจ้า มีครูบาอาจารย์มาสอนศีลธรรมกรรมฐาน เดินทาง
ลัดตัดทางตรงคือวงศ์กรรมฐานภาวนาก็มีหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต
หลวงปู่มั่น ภูริทัตโตเนี่ยที่เผยแพร่กว้างขวางในยุคนี้ก็เรียกว่าเป็น
พระพุทธเจ้าองค์หนึ่งก็ว่าได้ แต่ว่าหลวงปู่มั่น ภูริทัตโตนี้ก็ได้มา
คุณธรรม ศีลธรรมกรรมฐานจากเจ้าคุณอุบาลี บัดนี้เจ้าคุณอุ
บาลีก็ได้คุณธรรมหลักฐานมาจากพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว
รัชกาลที่ ๔ ฉะนั้นรัชกาลที่ ๔ นั้นเป็นผู้ที่มีบุญมาก บุญวาสนา
มาก เป็นผู้ฟื้นฟูพุทธศาสนา ตั้งศีลธรรมกรรมฐานขึ้นมา ปฏิบัติ
ศีลธรรมกรรมฐานขึ้นมาเป็นหลักเป็นฐานอันมั่นคงถาวร จึงได้
ตั้งคณะปฏิบัติขึ้น ปฏิบัติศีลธรรมกรรมฐานให้ถูกต้องสมมุติให้
เป็นธรรมยุต ธรรมยุตก็คือว่ายึดเอาคำสอนพระพุทธเจ้าให้มัน
ถูกต้อง ตามศีลธรรมคำสอนพระพุทธเจ้าอย่างนี้เป็นต้น เหตุนี้
จึงว่าท่านก็ยึดเอาคำสอนพระพุทธเจ้านี้ให้มันถูกต้องเป็นต้นมา
ตามลำดับ

เหตุ^{นั้น}จึงว่าธรรมยุต แต่ก่อน^{นั้น}ธรรมยุตมันไม่มีหรอก
มหานิกายก็ไม่มี เค้าวาสงฆ์ไทย เค้ามากล่าวให้หลวงตาฟัง เค้า
ว่ามหานิกายเกิดก่อน ธรรมยุตเกิดทีหลัง เกิดเมื่อพระจอมเกล้า
เจ้าอยู่หัวที่ ๔ นี่ มันบ่แม่น มันบ่ถูก สู้ไม่รู้ ไม่มี แต่ก่อนไม่มีด้วย
ธรรมยุตก็ไม่มี มหานิกายก็ไม่มี เค้าวาสงฆ์ไทยๆ ครูบาอาจารย์
นั้นอาจารย์นี่ มาเกิดขึ้นในร. ๔ นี่เอง เป็นผู้ตั้งขึ้น ตั้งขึ้นว่าคณะ
นี้ยึดเอาคำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นหลัก เป็นฐานเป็นปฏิบัติ
เรียกว่าธรรมยุต อย่างนี้เป็นต้น หมุ่นั้นหมู่มากหมู่หลาย
มหานิกายเพิ่มว่า

ฉะนั้นผู้ใดมีศรัทธามีปัญญา เพิ่มก็ยึดเป็นตัวอย่าง เดิน
กรรมฐานอุดงค์ภาวนา ร.๔ นั้นแหละ เดินอุดงค์กรรมฐาน
ภาวนาไปภาคเหนือโน่น ถึงสวรรคโลก เมืองสุขทัยสุขโขลานี่
แหละ ไปวิวะก ไปเดินอุดงค์กรรมฐานภาวนา จึงไปพบของดี
วิเศษ วัดร้างเยอะ จึงได้ขนมาไว้วัดบวรชนะของศักดิ์สิทธิ์ อันนี้
เป็นต้น ภาคกลางก็เดินถึงเพชรบุรี ภาคอีสานก็ถึงนครราชสีมา
อย่างนี้เป็นต้น เดินอุดงค์กรรมฐานภาวนา กินข้าวมือเดียวเทียว

จกกรม พายบาตรไป เดินธุดงค์กรรมฐานไป ปฏิบัติศีลธรรม
กรรมฐานเนี่ย เนี่ย ร. ๔ เนี่ยเป็นหลัก เป็นปฏิบัติศีลธรรม
กรรมฐาน เหตุอันสืบมาเป็นลำดับๆ ต่อมาครุบาอาจารย์ในยุคนี้
ก็ปฏิบัติถูก มีเจ้าคุณอุบาลี มีหลวงปู่มั่น ครุบาอาจารย์เต็ม
ประเทศไทย ที่มีพระธุดงค์กรรมฐานภาวนาปฏิบัติบูชาในทางที่
ถูกสืบมาเป็นลำดับๆ

ฉะนั้นพวกเราทั้งหลายก็ได้มาพบปะธรรมะคำสอนของ
พระพุทธเจ้า คือครุบาอาจารย์ซึ่งบอกทางแนวทางปฏิบัติ
ทางนี้มันผิด อย่าไปทำ โลกาธิปไตยนั้นนะ มันไม่ดี โลกาธิปไตย
นั้นมันมันไปในทางที่ไม่ถูก ไปในทางที่ไม่ดี ให้ละเสีย ไม่เที่ยง
แท้แน่นอนหรือ กฏหมายโลกตั้งขึ้น ไม่เที่ยงแท้แน่นอน ฉะนั้น
กฏหมายของพระพุทธเจ้านั้นนะ คือศีลธรรมกรรมฐานเป็นของ
แน่นอนที่สุด อย่างศีล ๕ อย่างเนี่ย ศีล ๕ ก็ดี ศีล ๑๐ ศีล
กรรมบถ ๑๐ ก็ดี อย่างนี้เป็นต้น

บัดนี้ธรรมของสมรวาสก็ดี ธรรมของศรัทธาญาติโยมก็ดี
ธรรมของชาวบ้านเพิ่นตั้งไว้ **ทิฏฐธัมมิกัตถะประโยชน์** คือมี

ความ**หมั่นขยัน**ในการประกอบกิจการงาน แล้วก็**รักษาทำการ**
งานนั้นในทางที่ดี เมื่อหาเงินหาทองมาได้แล้วก็รักษาไว้ในทางที่
ดี รักษาไว้ในทางที่ถูก แล้ว**กัลยาณมิตตตา** อย่าคบเพื่อนคนไม่
ดี **สัมมาชีวิตตา** เลี้ยงชีวิตชอบ อย่างนี้เป็นต้น อันนี้ก็เป็นคำ
สอนของพระพุทธเจ้า เมื่อบุคคลผู้ใดทำตามคำสอน
พระพุทธเจ้านี้ โห รับรองมีความสุข มีความสุขในโลกนี้แน่นอน
แต่ว่าบุคคลที่มีความหมั่นความขยันอันนี้ ทางไสยศาสตร์เขาก็
นำไปเป็น**คาถามหานิยม** อู (อูฐฐานสัมปทา) อา(อารักข
สัมปทา) กะ(กัลยาณมิตตตา สะ(สมชีวิตา) คาถามหานิยม
เห็นว่า เสกคาถาจะได้เป็น**เศรษฐี** อย่างนี้เป็นต้น อู อา กะ สะ
เนี่ยคาถามหานิยม จะได้เป็น**เศรษฐี**เห็นว่า อย่างนี้เป็นต้น ก็
เป็น**เศรษฐี**จริงๆ

มีอยู่คนหนึ่งอยู่เมืองนนทบุรี เป็นจีนหาบของขาย ต่อมาไป
หาพญานันท์ทะเล ให้ของดี อู อา กะ สะ นี่เอง แกก็ทำตามหลักอู
อา กะ สะ ก็ได้เป็น**เศรษฐี**จริง พ้นจากการหาบของขายเลย
อย่างนี้เป็นต้น อันนี้ก็เป็นของแท้ของจริง

เช่นว่า **อุ อุฏฐานสัมปทา** มีความหมั่นความขยัน

อา อารักขสัมปทา รักษา คือว่ารักษา อารักขแปลว่ารักษา
คุณงามความดีได้ รักษาตัวของเรา รักษาชีวิตของเราในทางที่ดี
ที่ถูก คำว่ารักษานี้ รักษาตัว รักษาสมบัติด้วยอย่างนี้เป็นต้น

สมชีวิตา เลี้ยงชีวิตชอบด้วย ไม่ลักไม่ขโมย ไม่ปล้นจี้มากิน
มาใช้

กัลยาณมิตตตา มีเพื่อนที่ดีด้วย เพื่อนดีนี้เป็นของที่มี
ความสุขแท้ เพื่อนดีมีความสุข นำมาซึ่งความสุขความเจริญได้
เพื่อนไม่ดีก็นำไปซึ่งความทุกข์ความเดือดร้อน ที่เรารู้กันอยู่ว่า
คบคนดีมีศรีแก่ตัว คบคนชั่วพาตัวยากจน คบคนไม่ดี อับปรีย์
จัญไร อย่างนี้เป็นต้น

อันนี้มันก็เป็นคำสอนที่พระพุทธเจ้านั้นแหละชี้ไว้ เหตุฉะนั้น
บุคคลที่ไม่ดี บุคคลที่เดือดร้อนก็เพราะไม่ฟังคำสอน
พระพุทธเจ้านั้นเอง เอาอัตตาธิปไตย เอาตนเป็นใหญ่ เอา
โลกาธิปไตย เอาโลกเป็นใหญ่ อย่างนี้เป็นต้น มันก็ไปเดือดร้อน
ดังที่กล่าวนั้นแหละ ไปกันหมด เดือดร้อน ปีใหม่ก็ไหลกันไป

แย่งกันไป แย่งกันขั้บรถ แย่งกันไปแย่งกันมา ชนกันวุ่นวະ
วุ่นวายตายกันหลายพัน ปีนี้ก็หลายพัน เจ็บหลายหมื่น อย่างนี้
เป็นต้น ทนทุกข์เวทนา แทนที่จะได้ความสุขความสบาย เปล่า
ธรรมเป็นโลกีย์ว่าโลกาธิปไตยมันไปอย่างนั้นแหละ
อัตตาธิปไตย ไปอย่างนั้นแหละ เหตุนี้ไม่เอาธรรมาธิปไตยเป็น
ใหญ่ก็ได้ความทุกข์ความเดือดร้อน

เหตุนี้พวกเราทั้งหลายเกิดมาในยุคนี้ได้มาพบปะธรรมะคำ
สอนพระพุทธเจ้า มีความเชื่อความเลื่อมใส มีความตั้งอกตั้งใจ
สร้างคุณงามความดี ตั้งใจให้ทาน ตั้งใจรักษาศีล ตั้งใจเจริญ
กรรมฐานภาวนา ไหว้พระสวดมนต์ มีฟังเทศน์ฟังธรรม นำมาซึ่ง
ความสุขความเจริญในปัจจุบันในโลกหน้า

ที่มา: <https://youtu.be/rRegaPIGvcA>